

La primera flor

Al fons d'un bosc que encara feia olor d'hivern, sota una capa de fulles seques, hi vivia una llavor petita anomenada Lila.

—Encara no és hora... —xiuxiuejava, ben arraulida.

A fora, el Sol començava a escalfar la terra amb els rajos daurats. Els ocells afinaven la veu i el rierol tornava a cantar després de mesos de silenci. La primavera havia arribat.

—Lila! Desperta't! —va cridar un cuc simpàtic mentre remenava la terra—. El món torna a començar!

Però la Lila tenia por.

—I si no soc prou bonica? I si el vent em trenca? I si ningú no em mira?

El Sol, que ho sentia tot, va escalfar una mica més aquell tros de terra.

—No totes les flors han de ser les més altes ni les més vistoses —va dir amb veu suau—. Cada flor té el seu moment i el seu lloc.

Amb un petit esforç, la Lila va estirar una petita arrel. Després una altra. I un matí, quan la rosada brillava com diamants, va treure el cap a fora.

El bosc era immens. Els arbres s'omplien de brots verds, les abelles començaven la seva dansa i una papallona es va aturar just damunt seu.

—Oh! —va dir la papallona—. Ets la primera flor d'aquest racó!

La Lila no era la més gran ni la més acolorida. Però era valenta. I gràcies a ella, altres llavors van perdre la por.

Aquella primavera, el bosc no només va florir de colors... també va florir de coratge.

I cada any, quan arriba la primavera, el bosc recorda que tot comença amb un petit acte de valentia.